

Пилигримъ

Магарето на пазаря

Разказъ

Едно селско магаре, натоварено съ грънци, спрѣ на пазаря предъ единъ стъкларски магазинъ. Вънъ на стената висѣше окачено голъмо огледало. Като погледна въ него, магарето видѣ своята магарешка глава и му стана смѣшно. Следъ това то замахна опашката си въ лѣво и дѣсно, после тропна съ единъ отъ преднитѣ си крака и въодушевено се разрева:

— Брей, ами че азъ съмъ билъ хубавецъ! А слушалъ съмъ да казватъ: грозна магарешка глава! Навѣрно сѫ ме лъгали отъ завистъ!

— Вѣрно е, приятелю! — обади се кучето, което стоеше наблизо предъ месарския дюкянъ и се облизваше при вида на месото. — Не само

това, но и имашъ и чудно хубавъ гласъ. Току що те чухъ. Слушалъ съмъ и да казватъ за нѣкой пѣвецъ, че ревѣлъ досущъ като магаре. Сигурно за това хората сравняватъ и сега такива пѣвици съ тебе.

— А пѣкъ азъ съмъ слушалъ, — обади се едно канарче отъ кафеза, закаченъ подъ отворения прозорецъ на съседната бръснарница, — че си билъ и най-умното отъ всички животни. Мнозина те наричатъ философъ. Не веднажъ съмъ те виждалъ, какъ се мѣдришъ съ клепнали уши, потънало въ дѣлбоки размишления надъ нѣкой свѣтовни задачи.

— Разбира се, — отвѣрна магарето — азъ си мисля за много работи, особено когато съмъ гладно. Натъпка ли си, обаче, добре корема съ хубаво сѫно, не ми трѣба да мисля за нищо. Тогава не обичамъ и да работя.

— И все пакъ ти по неволя си най-работното. За какво ли не те употребяватъ — обади се котката, която лежеше върху тезгаха на съ-

седната фурна. Ти дори и хлѣба разнасяшъ на хората съ своите кошове. Дето азъ не обичамъ да работя, това е друго нѣщо. Повечето хора работятъ за единъ хлѣбъ. А пѣкъ азъ всѣкидневно лежа край хлѣба и не ме блазни трохичка. Друго нѣщо е да пипна край човалитъ съ брашно нѣкое малко мишле. Да си поиграй съ него и после да го налапамъ изведнѣжъ.

— А че то всѣки си има свое лакомство. И азъ като намѣря хубави сочни бодили, така сѫщо имъ кж самъ главитъ. Нали затуй хората ги наричатъ магарешки бодили.

— Щѣ ядешь дори и камъне, — обади се катърътъ, натоваренъ съ два огромни кафеза пилета. — Не стига дето те товарятъ, но и яздятъ отгоре.

— Ба, да прощавашъ за езденето. Не давамъ азъ на всѣкого да ме язи. Не веднажъ съмъ хвѣрлялъ разни хлапаци отъ гърба си, които се опитватъ да ме яхатъ въ полето. Веднажъ дори разбихъ съ копитата си челости тън на едно момче, макаръ че следъ това ми стовариха петь кила бой.

— Така ти се пада. Хората не те обичатъ и ценятъ както менъ, защото ти си глупаво, грозно и лениво и най-вече си голъмъ инатъ.

— Я мѣлчи, конско главо. Тебе ли ще слушамъ азъ. Не дочу ли преди малко, какъ и кучето, и котката, и канарчето признаха моите качества, които сега искашъ да отречешъ?

— Тѣхъ ли ще слушамъ азъ, тия лицемѣри, които се умиливатъ на хората. Кой може по добре да те познава отъ мене, — каза катърътъ, — ти не заслужавашъ дори да си въ единъ оборъ съ мене.

— Мѣлчи, кранто, — извика магарето и като се обѣрна къмъ катъра, хвѣрли подъ носа му едно чифте.

Това бѣше достатъчно. Сритаха се катърътъ и магарето. Голъмото огледало на стената стана на парчета. Грѣнците започнаха да се трошатъ и да падатъ. Кафезите върху катъра сѫщо пострадаха. Вратите на една се отвориха, а другия се разчули. Хвѣркнаха всички пилета и се разпискаха по пазаря. Настана смутъ и олелия. Магарето, което изпътроши всичко наколо, бѣше заобиколено отъ група хора, които го налагаха съ бастуните си.

— Сигурно това магаре е пощрѣклѣо! Бийте, вържете го! — викаха хората. — Кѫде е неговия стопанинъ? Кой ще ни плаща загубите?

Най-после хората сполучиха да го хванатъ и вържатъ върху единъ стълбъ. Въ той моментъ пристигна и неговия стопанинъ, излѣзълъ отъ крѣмата пиянъ-залинъ.

жеше да излѣзе навънъ. Когато втори пѣтъ видѣ свѣтина, тя забеляза съ ужасъ, че въздухътъ миришише съвѣршено друго-яче и че вкусътъ на почвата бѣше другъ.

Бѣше дошла въ нашата земя! Тя много плахо, но бѣрзо се утеши — какво можеше друго да стори. Противъ сѫдбата не могатъ и мравките да направятъ нищо. Мравката си мисли, а Богъ отсѫджа! Така се утеши и Амалия и изтича бѣрзо въ близката гора.

Тамъ намѣри роякъ мравки и поиска да бѫде представена на тѣхната царица.

— Азъ съмъ мравката Амалия и съмъ по произходение французойка! Моля за вашата милостъ, защита и приемъ!

Царицата бѣше една благородна госпожа мравка, която, обаче, много не се въодушеви. Тя огледа и опипа съ рѣже и крака тая странница отъ всички страни. Дворецътъ на мравката не бѣше още съзиданъ и търсеха добри работници и работнички, за да докаратъ материалъ отъ елхови клечки и листа.

Следъ като министрите на новата държава се посъветваха, тѣ приеха Амалия въ своето общежитие. Въ началото работниците не обичаха чужденката. Но скоро видѣха, че тя е най-способната отъ всички въ тѣхната държава. Тя можеше да носи изведнѣжъ два листа и умѣеше особено изкустно да се справя съ други настѣкоми.

— Ей, мулчо! Какво правишъ? Ти сигурно си продалъ грѣнците! Браво мулчо, дай да те цѣлуна! — И пияницата стопанинъ обхвана съ рѣже дългата глава на мулча и го цѣлуваше.

— Пребиха ме тия звѣрове отъ бой! Насиниха ми месата. Ще ми излѣзътъ мѣхури като гайди. Откѫде ми трѣбваше да се гледамъ въ това пусто огледало и даси въобразявамъ, че съмъ много красиво! Охъ, охъ!

— Не охай и не плачи, мулчо! Ей сега ще вземемъ два човала съ соль за селския бакалинъ и ще ти ги сложа като компреси около корема.

И наистина магарето бѣше натоварено добре. Извѣнь града върху гърба му се метна и неговия стопанинъ, комуто недѣржеха нозетъ.

Смазано подъ голъмата тежест мушкано немилостиво съ единъ дървенъ шишъ по гърба, то охкаше и вървѣше. Краката му се огъваха като въстъни и все пакъ сполучи да наближи селото. Тукъ, обаче, предъ моста на селската рѣка, силитъ изведенѣжъ го напустнаха и то спря.

— Хайде, мулчо! — подканяше го селянинъ но то неможеше да направи нито крачка. Краката му бѣха като схванати. Тогава стопанинъ слѣзе, подѣрпна го за ушите, потегли го за юларя, но напразно.

— Пакъ ли ти хвани стария инатъ! — извика господарь му. — Моста е здравъ и широкъ.

— Не могамъ — ревна магарето.

— И да ме убиешъ пакъ не могамъ. Селянинъ отиде отзадъ и започна да го бие съ една сопа. Но и това не помогна. Тогава той пакъ се качи на гърба му и тоя пѣтъ извади ножа си и го бодна силно съ острите му.

Магарето направи нѣколко крачки, стигна срѣдата на дървения и тѣсънъ мостъ, но изведенѣжъ се заляя и бухъ... Заедно съ шопа и двамата полѣтѣха въ рѣката.

Студената бания освежи горещата глава на селянина. Измѣкнаха се на брѣга, изквасени като мишки и поискаха да се поизсушатъ... Но слабото есенено слѣнце хапѣше сѣкашъ съ зжби. Съ една дума — магарешко слѣнце.

Дълго време селянинъ трепера и когато се върна въ село заболѣ и легна. Следъ две седмици го отнесоха на гробищата, а още слѣль една, магарето много отслабнало, бѣше продадено на единъ циганинъ почти безъ пари.

Съобщаваме на читателите ни, че по нѣмане на достатъчно място разказчето „Противогазово дружество“ отъ Морски вѣлкъ остана да се помѣсти въ следващия брой на вестника.

Освенъ това три едно наводнение, Амалия спаси тридесетъ и петъ малки мравки и тогава всички ѝ благодариха и много я обикнаха.

Тя бѣше духовита и знаеше много приказки. Особено добре разказваше разни смѣшки. Всички мравки се превиваха отъ смѣхъ, че дори и гордото сърдце на царицата проправаше отъ удоволствие.

Мравките на Амалия трѣбваше да бѫдатъ благодарни и за приготовленията, направени около храната за зимата. Тя намѣри въ гората една дупка, която миришише на млѣко и захар. Понеже бѣше много любопитна, поискана да влѣзе, но пакъ си размисли. Тя незнаеше че бѣше влѣзла въ кухнята на една горска вила. Тамъ на масата стоеше едно шише съ млѣко. И тя влѣзе вътре. Но изведенѣжъ се подхлъзна и падна въ дѣлбокия млѣченъ кладенецъ. Още не можа да се съвземе, когато дочу човѣшки гласъ:

— Мамо, мамо, въ млѣкото ми плува една мравка! И наистина Амалия отъ шишето бѣше попаднала въ една чаша млѣко, по която сега плуваше, като въ малко езеро.

Интересно е да се знае

Азиатската антилопа тича по монголските степи съ приблизителна бѣрзина 100 км, въ часъ. Следъ нея идва леопарда, около 70 км, хрѣктата тича съ 55 км, спортния конь — 52, обикновената сърна — 48, лисицата — 42, северния вѣлкъ — 38, северните полярни кучета по чистъ ледъ — 15 км.

Отъ рибите най-бѣрзо плува така наречената „баракуда“, после делфинът и китът — убиенъ.

Отъ птиците най-бѣрзо лети ластовицата, после ястрѣбът и гълъбът.

*
Ластовиците летятъ въ добро време високо, а въ лошо — низко. Защо? Защото настѣкоми съ които се хранятъ летятъ вътихи и хубаво време високо, а въ лошо — низко надъ душата и водата

Шеги и смѣшки

— Леличко, счупихъ една ваза.

— Коя ваза?

— Най-старата, олющената. Тя ни се не струва.

— Пакостнико, ами това е най-ценената ми ваза, която се предава отъ поколѣние на поколѣние.

— Тѣй ли? Трѣгне ли едно нѣщо отъ рѣка на рѣка, лесно се счупва, та нѣма защо много да съжелявамъ, леличко.

— Защо?

— Защото всѣки единъ отъ последното поколѣние ще може да има по едно парченце отъ тая ваза за споменъ.

*
Татунчо бѣ, ако видишъ напримѣръ, че нѣкой бие едно магаре и азъ се притека да го отвѣрва, отъ какви чувства мислишъ ще сторя това?

— Отъ братски чувства.

Абонати, които сѫ си купили първите осем броя отъ „Пътека“, могатъ да получаватъ вестничето отъ 9—8 брой нататъкъ, като съобщаватъ въ редакцията, кои отъ следните книжки биха желали да имъ се изпратятъ: „Праведниятъ тигъръ“, „Таласъмъ“, „Патечко“. Синята птица, „Стъклената планина“, „Черниятъ грошъ“, „Гълърската“, „Черното куче“, „Двамата Ивановци“.

Стефанка Кап. Арабева, Виолета Георгиева и Благоветта Попова да съобщатъ адресите си въ редакцията, за да имъ се пратятъ премиетъ.

Тя бѣше хваната съ два пръста и пусната през прозореца на тревата. Амалия бѣрзо отвѣрча въ своя мравунякъ и съобщи на всички други мравки, че е открила богати запаси лакомства.

— Съграждани, приятели! Мравки, хайде! Открихъ земя, въ която тече само млѣко, медъ и лежатъ пленници отъ захаръ.

Веднага за горската вила се пропоти дѣлга върволовица отъ мравки подъ водителството на Амалия. Обитателите на вилата бѣха излѣзли на разходка и всички свободно се разположиха въ кухнята.

Колко приятни и весели часове Тукъ имаше всичко. Мравките ядоха и пиха, и развеселени започнаха да играятъ. Амалия запѣваше най-хубавите песни. Всички мравки танцуваха около нея валсъ.

Въ той моментъ на упоение и забава, настѫпи нѣщо неочаквано. Една метла съ ужасна сила ги замете през вратата навънъ. Кому кракъ, кому рѣка бѣха строшени. Амалия нареди бѣрзо спасителна команда. Тежко ранените бѣха пренесени и следъ два дни лѣчение пакъ всички са настѫпаха.

Следъ това всички мравки си спомняха тоя знаменитъ походъ на Амалия, но никога вече не се решиха да влѣзатъ въ горската вила, защото се страхуваха отъ негостопри